

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Wronka
Sędziowie:	SO Bożena Rzewuska SR del. Krzysztof Kopciewski (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agata Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 marca 2019 r. w Warszawie

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko Ministerstwu Nauki i Szkolnictwa Wyższego w W.

o uchylenie oceny okresowej

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie

z dnia 19 września 2018 roku sygn. akt VIII P 1175/17

1. Oddała apelację;
2. Zasądza od P. K. na rzecz Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego w W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt XXI Pa 540/18

UZASADNIENIE

W pozwie z 4 grudnia 2017 r. skierowanym przeciwko Ministerstwu Nauki i Szkolnictwa Wyższego w W., powód P. K. wniósł o uchylenie oceny okresowej sporządzonej 30 października 2017 r. oraz „uwzględnienie przy ponownym sporządzeniu oceny okresowej osiągnięć wymienionych w sprzeciwie od oceny okresowej”. W uzasadnieniu powód odniósł się do poszczególnych kryteriów, w oparciu o które sporządzono kwestionowaną ocenę okresową. Wskazał na różne okoliczności, w szczególności własne osiągnięcia, które w jego ocenie powinny skutkować podwyższeniem oceny okresowej.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu zaprezentował argumentację celem wykazania, że sporządzona ocena okresowa odzwierciedla jakość pracy powoda w poddanym ocenie okresie.

Wyrokiem z 19 września 2018 r., wydanym w niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że P. K. zatrudniony jest w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego w od 17 września 2012 r. Od dnia 1 grudnia 2013 r., w związku z mianowaniem na urzędnika służby cywilnej, jego dotychczasowy stosunek pracy został przekształcony w stosunek pracy na podstawie mianowania. Z dniem 24 października 2017 r. skierowany został do pracy na stanowisku głównego specjalisty w Departamencie Budżetu i Finansów /z akt osobowych pracownika: umowy o pracę: k. B/1, B/31, świadectwo pracy k. B/46, opis stanowiska pracy k. B/88, akt mianowania k. B/34, pismo k. B/35, informacja o przeniesieniu k. B/87/

Bezpośrednio przełożonym P. K. w związku z jego pracą przed ww. przeniesieniem, tj. w Biurze Dyrektora Generalnego był zastępca dyrektora biura (B. P.) /opis stanowiska pracy k. 88/10/B akt osobowych/

W związku z przeniesieniem P. K. z Biura Dyrektora Generalnego do Departamentu Budżetu i Finansów, sporządzona została ocena okresowa za okres od 30 grudnia 2015 r. do 23 października 2017 r. Sporządzenie na piśmie oceny okresowej poprzedziła przeprowadzona w dniu 26 października 2017 r. rozmowa oceniająca pomiędzy osobą oceniającą, tj. B. P. a ocenianym P. K., podczas której omówiono główne obowiązki wykonywane przez ocenianego w okresie, w którym podlegał ocenie i sposób ich realizacji, z uwzględnieniem spełniania ustalonych kryteriów oceny, sposób realizacji celów do osiągnięcia, kierunki dalszego rozwoju zawodowego i potrzeby ocenianego w zakresie podnoszenia kwalifikacji i doskonalenia umiejętności. W dniu 30 października 2017 r. ocena okresowa została sporządzona na piśmie i przedstawiona pracownikowi w celu zapoznania się z jej wynikami. Przy sporządzeniu oceny wzięto pod uwagę pięć następujących kryteriów obowiązkowych: 1) wykorzystywanie wiedzy i doskonalenie zawodowe, 2) rzetelność, 3) organizacja pracy i orientacja na osiąganie celów, 4) współpraca i 5) komunikacja, a ponadto dwa kryteria dodatkowe, tj. umiejętności analityczne i radzenie sobie w sytuacjach kryzysowych. P. K. uzyskał łączną ilość punktów 5,28, co odpowiadało ocenie pozytywnej „na poziomie oczekiwań” i stanowiło iloraz:

- sumy ocen częściowych uzyskanych za ww. kryteria obowiązkowe w punktach 1-4 oraz kryteria dodatkowe „na poziomie oczekiwań” (po 5 punktów), oraz ww. kryterium obowiązkowe w punkcie 5 – „powyżej oczekiwań” (7 punktów)

- oraz liczby wszystkich kryteriów (7).

Oceny częściowe nie zostały uzasadnione, zaś w uzasadnieniu oceny łącznej ogólnie wskazano, że P. K. wykonuje swoje obowiązki dokładnie i sumiennie. Ocenę wykonano na przeznaczonym do tego formularzu i została ona podpisana z datą 30 października 2017 r. przez oceniającą B. P. oraz ocenianego P. K., który został zapoznany zarówno z oceną jak też wnioskami dotyczącymi indywidualnego programu rozwoju zawodowego. P. K. został pouczony o terminie i sposobie złożenia sprzeciwu /arkusz oceny okresowej karty B/88 akt osobowych pracownika/

6 listopada 2017 r. P. K. złożył na piśmie sprzeciw od oceny okresowej, kwestionując poszczególne oceny częściowe i wnosząc o podwyższenie oceny. W sprzeciwie nie podniósł żadnych zarzutów odnoszących się do trybu przeprowadzenia oceny okresowej /sprzeciw od oceny okresowej k. 13-15/

W odpowiedzi, w piśmie z 20 listopada 2017 r., dyrektor generalny A. B. poinformowała P. K., że sprzeciw nie został uwzględniony i podtrzymana została ocena okresową „na poziomie oczekiwań”. W piśmie zawarte zostało pouczenie o możliwości odwołania się do sądu w terminie 14 dni od dnia doręczenia pisma /pismo k. 16-18/

Średnie miesięczne wynagrodzenie brutto P. K., liczone jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy, wynosiło 6.043,89 złotych. /zaświadczenie o zarobkach k. 144/

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy powołał się na treść uchwały Sądu Najwyższego z stycznia 2016 r. (sygn. akt III PZP 10/15), którą to Sąd w całości podzielił. Wskazał również, że w niniejszej sprawie zaskarżona przez powoda ocena okresowa nie była oceną negatywną, dlatego kognicją objęto jedynie to, czy zachowany został przepisany tryb dokonania oceny.

Zdaniem Sądu powód nie sformułował żadnych zarzutów odnoszących się do trybu dokonania oceny okresowej z października 2017 r. Niezależnie od tego, Sąd Rejonowy poddał analizie dostarczone przez strony dowody pod kątem zachowania przepisanego trybu sporządzenia zakwestionowanej oceny okresowej i nie stwierdził żadnych nieprawidłowości w tym względzie. W szczególności, sporządzenie oceny było zasadne w związku ze zmianą przez powoda stanowiska pracy wiążącą się z istotną zmianą zakresu obowiązków, a od dnia sporządzenia ostatniej oceny okresowej upłynęło więcej niż 6 miesięcy, ocenę sporządził bezpośredni przełożony powoda w okresie poddanym ocenie, sporządzenie oceny poprzedziła rozmowa oceniająca, podczas której omówiono główne obowiązki wykonywane przez ocenianego w okresie, w którym podlegał ocenie i sposób ich realizacji, z uwzględnieniem spełniania ustalonych kryteriów oceny, sposób realizacji celów do osiągnięcia, kierunku dalszego rozwoju zawodowego i potrzeby ocenianego w zakresie podnoszenia kwalifikacji i doskonalenia umiejętności, ocena została sporządzona na piśmie, a oceniany P. K. został z nią niezwłocznie zapoznany. Z uwagi na to, że przyznane oceny cząstkowe i ocena łączna nie były negatywne, oceniający nie miał obowiązku sporządzania uzasadnienia oceny.

Brak obowiązku uzasadniania pozytywnej oceny ściśle wiąże się z kwestią braku kognicji sądów pracy w zakresie oceny pozytywnej pod kątem prawdziwości podanych okoliczności faktycznych oraz zastosowania obiektywnych i sprawiedliwych kryteriów.

W związku z oceną pozytywną, niecelowym było przesłuchiwać świadków na okoliczności odnoszące się do jakości pracy powoda, albowiem treść ich zeznań, niezależnie od tego, jaka by ona była, nie mogła wzruszyć zakwestionowanej oceny. Z tego samego powodu nic istotnego nie wniosłyby też zeznania świadka H. P. na okoliczność tego, jak przebiegała współpraca powoda z dyrektorem P. i jakie było jej nastawienie do powoda.

Mając to wszystko na względzie, w szczególności nie stwierdzając nieprawidłowości w zakresie trybu przeprowadzenia sporządzonej oceny okresowej Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265) i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód zaskarżając go w całości. Strona zarzuciła naruszenie:

1) art. 81 ustawy o służbie cywilnej z dnia 21 listopada 2008 r. (Dz. U. Nr z 2018 r. poz. 1559) w związku z § 11 ust. 1 pkt 1, 2 i 3 oraz ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 kwietnia 2016 r. w sprawie warunków i sposobu przeprowadzania ocen okresowych urzędników służby cywilnej i pracowników służby cywilnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 470) przez przyjęcie, że ocena okresowa powoda była sporządzona prawidłowo w zakresie kryterium „wykorzystanie wiedzy i doskonalenie zawodowe”, „rzetelność”, „organizacja pracy i orientacja na osiąganie celów”, „współpraca” i „umiejętności analityczne”, co skutkowało błędnym uznaniem przez Sąd, że otrzymanie przez urzędnika oceny pozytywnej „na poziomie oczekiwań” nie wpływa na przebieg rozwoju zawodowego;

2) art. 81 ustawy o służbie cywilnej w związku z § 11 ust. 4 rozporządzenia -Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 kwietnia 2016 r. w sprawie warunków i sposobu przeprowadzania ocen okresowych urzędników służby cywilnej i pracowników służby cywilnej, poprzez uznanie, że brak obowiązku uzasadnienia pozytywnej oceny przez pracodawcę ściśle wiąże się z brakiem kognicji sądów pracy w zakresie oceny pozytywnej pod kątem prawdziwości podanych okoliczności faktycznych, podczas gdy żadna norma prawna zawarta w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej nie zawiera ograniczeń formalnych czy materialnych w zakresie sądowej kontroli dokonanej oceny;

3) art. 233 k.p.c. i 316 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, które polegało na tym, że Sąd nie rozważył wszechstronnie całego materiału dowodowego zebranego w sprawie i nie wyjaśnił wszystkich

okoliczności sprawy, uznając, że tak ustalony stan sprawy wystarczy do wydania wyroku, co przyczyniło się do tego, że Sąd nie orzekł kasatoryjnie i nie uchylił oceny, co obligowałoby pracodawcę do ponownego sporządzenia oceny okresowej.

Wskazując na powyższe powód wniósł o zmianę lub uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania w II instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy zważył, co następuje:

apelacja powoda jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie

Zgodnie z utrwaloną judykaturą Sąd II instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. W granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. W niniejszej sprawie nie zachodzą okoliczności, które mogłyby wskazywać na nieważność postępowania, a zarzuty apelacji sprowadzają się niemal wyłącznie do odmiennej od prawidłowej oceny Sądu Rejonowego oceny stanu faktycznego.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione w toku postępowania przed Sądem I instancji i przyjmuje je jako własne. Sąd Rejonowy w sposób wszechstronny rozważył wszystkie przeprowadzone dowody i wyprowadził z nich wnioski stanowiące podstawę zapadłego rozstrzygnięcia. Zdaniem Sądu Okręgowego prawidłowo dokonano także ustalenia oraz wykładni prawa materialnego. Analiza zaskarżonego rozstrzygnięcia w kontekście całokształtu zebranego w sprawie materiału oraz zarzutów apelacji prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień.

Powód w apelacji sformułował zarzuty naruszenia prawa procesowego tj. art. 233 dotyczące błędów w ustaleniach stanu faktycznego oraz zarzut naruszenia prawa materialnego art. 81 ustawy o służbie cywilnej.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji nie naruszył powyższego przepisu jak również nie dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych. Skarżący chcąc podważyć ocenę dowodów zastosowaną przez Sąd I instancji powinien wykazać istotne błędy logicznego rozumowania, sprzeczności dokonanej przez sąd oceny z doświadczeniem życiowym, brak wszechstronności, czy bezzasadne pominięcie dowodów, które mogłyby prowadzić do wniosków odmiennych, aniżeli te, które stanowiły podstawę rozstrzygnięcia. Strona podnosząc przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów nie może ograniczyć się do przedstawienia własnej oceny materiału dowodowego. Niewystarczające jest także wskazanie stanu faktycznego, który zdaniem powoda odpowiada rzeczywistości.

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału", a zatem jak podkreśla się w orzecznictwie z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Taki pogląd reprezentowany jest także w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego, m.in. w wyroku z dnia 24 marca 1999 roku, sygn. I PKN 632/98 (OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382) i w postanowieniu z dnia 11 lipca 2002 roku o sygn. IV CKN 1218/00 (niepubl.). Jak ujmuje się w literaturze moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę.

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyr. SN z dn. 10.06.1999 roku, sygn. II UKN 685/98).

By skutecznie postawić zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. To bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Jeśli więc z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie mogą być skuteczne, gdyż powód nie wykazał, aby Sąd Rejonowy dopuścił się błędnej oceny dowodów, a argumenty apelacji w tym zakresie mają charakter swobodnej polemiki ze stanowiskiem Sądu nie wykazując przy tym błędu, który mógłby się stać podstawą do uchylenia zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny prawidłowo rozważył materiał dowodowy i wyprowadził z niego wnioski zgodne z regułami doświadczenia życiowego i zasadami logicznego myślenia. Nie budzi zastrzeżeń Sądu odwoławczego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów. Sąd prawidłowo ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów zawartych w aktach osobowych oraz złożonych do akt sprawy przez strony postępowania. Sąd zasadnie oddalił również wnioski dowodowe powoda, które zostały zgłoszone na okoliczności nie mające istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Należy podkreślić, iż wbrew zarzutom apelacji Sąd rozpoznając sprawę z odwołania od oceny okresowej pracownika służby cywilnej (art. 83 ust. 5 ustawy) jest uprawniony wyłącznie do kontroli zachowania trybu dokonania oceny oraz uzasadnienia negatywnych ocen cząstkowych (na poziomie poniżej oczekiwań i znacznie poniżej oczekiwań) pod kątem prawdziwości podanych okoliczności faktycznych oraz zastosowania obiektywnych i sprawiedliwych kryteriów (art. 94 pkt 9 k.p.). Uchylenie negatywnej oceny okresowej jest dopuszczalne jedynie w przypadku naruszeń mających istotny wpływ na ostateczny wynik tej oceny okresowej (por. wyr. SN z 27.01.2016, III PZP 10/15, Legalis 1392506).

Sąd rozpatrujący odwołanie od oceny okresowej nie jest uprawniony do podwyższenia pozytywnej oceny kwalifikacyjnej ("na poziomie oczekiwań") na "jeszcze bardziej" pozytywną. W sytuacji uznania, że ocena nie została dokonana na podstawie obiektywnych i sprawiedliwych kryteriów, sąd nie zmienia oceny okresowej, a jedynie działa kasatoryjnie (uchyla ją), co obliguje pracodawcę do jej ponownego sporządzenia. Kontrola sądu podlega zachowanie przez pracodawcę standardów, jakie wyznacza art. 94 pkt 9 k.p., zgodnie z którymi pracodawca jest zobowiązany stosować obiektywne i sprawiedliwe kryteria oceny pracowników oraz wyników ich pracy. W odniesieniu do członków korpusu służby cywilnej standardy te zapewnia ujęcie oceny okresowej w ramach określonej procedury wynikającej z rozporządzenia z dnia 8 maja 2009 r. w sprawie warunków i sposobu przeprowadzania ocen okresowych członków korpusu służby cywilnej (Dz. U. Nr 74, poz. 633). W konsekwencji rozpatrując odwołanie od oceny okresowej, sąd bada, czy dochowano przepisanej trybu oceny, a stwierdziwszy w tym zakresie uchybienia, rozważa, czy naruszenie przepisów powyższego rozporządzenia było tego rodzaju, że kryteria oceny okazały się dowolne. Obowiązek omówienia oczekiwań co do sposobu spełniania kryteriów oceny, a także celów do osiągnięcia w okresie, w którym oceniany podlega ocenie oraz sposobu realizacji tych celów z natury rzeczy nie może mieć charakteru szczegółowego wyciszczenia pożądanego zachowania pracownika w ściśle sprecyzowanych sytuacjach, które przecież mają zaistnieć w przyszłości (por. wyr. SN z 25.08.2015 r. II PK 233/14, LEX nr 2026882; wyr. SN z 19.01.2017 r., I PK 48/16, LEX nr 2241405).

Zgodnie z art. 81 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2008 r., nr 227, poz. 1505 ze zm., dalej: „ustawa”), urzędnik służby cywilnej oraz pracownik służby cywilnej zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony podlega ocenie okresowej dokonywanej przez bezpośredniego przełożonego (ust. 1). Ocena okresowa dotyczy wykonywania obowiązków wynikających z opisu zajmowanego stanowiska pracy. Ocena okresową sporządza się na piśmie i niezwłocznie zapoznaje z nią ocenionego (ust. 3). Ocena okresową sporządza się co 24 miesiące (ust. 4). Ocena okresowa zawiera wnioski dotyczące indywidualnego programu rozwoju zawodowego (ust. 5). Ocena okresowa jest sporządzana w razie zmiany stanowiska pracy, wiążącej się z istotną zmianą zakresu obowiązków, jeżeli od dnia sporządzenia ostatniej oceny okresowej upłynęło więcej niż 6 miesięcy. W przypadku osób ocenianych po raz pierwszy, ocenę sporządza się, jeżeli okres podlegający ocenie jest dłuższy niż 6 miesięcy (ust. 6). W razie usprawiedliwionej nieobecności ocenianego w pracy, trwającej dłużej niż miesiąc, termin, o którym mowa w ust. 4, ulega przedłużeniu o czas tej nieobecności (ust. 7). Oceniający może zmienić termin oceny, o którym mowa w ust. 4, w przypadku: 1) zmiany na stanowisku ocenianego w trakcie okresu, w którym oceniany podlega ocenie, 2) przewidywanej, dłuższej, usprawiedliwionej nieobecności w pracy ocenianego, która może uniemożliwić przeprowadzenie oceny, 3) przewidywanej, dłuższej, usprawiedliwionej nieobecności w pracy ocenianego, która może utrudnić przeprowadzenie oceny, 4) złożenia przez ocenianego wniosku o zmianę terminu przeprowadzenia oceny – jeżeli od dnia sporządzenia ostatniej oceny okresowej upłynęło więcej niż 6 miesięcy, a w przypadku osób ocenianych po raz pierwszy, jeżeli okres podlegający ocenie jest dłuższy niż 6 miesięcy (ust. 8). W razie uzyskania negatywnej oceny okresowej oceniany podlega ponownej ocenie po upływie 6 miesięcy od dnia zapoznania się z oceną (ust. 9).

Na podstawie art. 82 ustawy wydane zostało rozporządzenie Prezesa Ministrów z dnia 4 kwietnia 2016 r. w sprawie warunków i sposobu przeprowadzania ocen okresowych urzędników służby cywilnej (Dz. U. z dnia 8 kwietnia 2016 r., poz. 470). § 10 ust. 1 tegoż rozporządzenia stanowi, przed sporządzeniem oceny na piśmie oceniałający przeprowadza z ocenianym rozmowę oceniałającą, podczas której omawia z nim: 1) główne obowiązki wykonywane przez ocenianego w okresie, w którym podlegał ocenie, oraz sposób ich realizacji, z uwzględnieniem spełniania przez ocenianego ustalonych kryteriów oceny; 2) sposób realizowania przez ocenianego celów do osiągnięcia w okresie, w którym oceniany podlegał ocenie, jeżeli cele te zostały wyznaczone; 3) kierunki dalszego rozwoju zawodowego i potrzeby ocenianego w zakresie podnoszenia kwalifikacji i doskonalenia umiejętności.

Zgodnie z § 11 ww. rozporządzenia, sporządzając ocenę na piśmie, oceniałający bierze pod uwagę wnioski z rozmowy oceniałającej (ust. 2). Oceniałający sporządza uzasadnienie przyznanej oceny w przypadku przyznania oceny negatywnej (ust. 3). Oceniałający może sporządzić uzasadnienie przyznanej oceny w przypadku przyznania oceny pozytywnej (ust. 4). Wreszcie w myśl § 12 ust. 1 cytowanego rozporządzenia, oceniałający niezwłocznie zapoznaje ocenianego z oceną sporządzoną na piśmie.

W niniejszej sprawie powód nie sformułował żadnych zarzutów odnoszących się do trybu dokonania oceny okresowej z października 2017 r. Materiał dowodowy wskazuje, że sporządzenie oceny powoda było zasadne w związku ze zmianą przez powoda stanowiska pracy wiążącą się z istotną zmianą zakresu obowiązków. Od dnia sporządzenia ostatniej oceny okresowej upłynęło więcej niż 6 miesięcy. Ocenę sporządził bezpośredni przełożony powoda w okresie poddanym ocenie. Sporządzenie oceny poprzedziła rozmowa oceniałająca, podczas której omówiono główne obowiązki wykonywane przez ocenianego w okresie, w którym podlegał ocenie i sposób ich realizacji, z uwzględnieniem spełniania ustalonych kryteriów oceny, sposób realizacji celów do osiągnięcia, kierunki dalszego rozwoju zawodowego i potrzeby ocenianego w zakresie podnoszenia kwalifikacji i doskonalenia umiejętności. Ocena została sporządzona na piśmie, a oceniany powód został z nią zapoznany. Oceny częściowe oraz ocena łączna nie była negatywna, dlatego oceniałający nie miał obowiązku sporządzania uzasadnienia oceny.

Wbrew zarzutom apelacji, brak jest kognicji sądów pracy w zakresie oceny pozytywnej pod kątem prawdziwości podanych okoliczności faktycznych oraz zastosowania obiektywnych i sprawiedliwych kryteriów. Z tego też względu pośrednio, oceniałający nie był zobowiązany do sporządzenia uzasadnienia oceny powoda. Argumenty apelacji powoda stanowią jedynie powtórzenie stanowiska prezentowanego w toku I instancji. Należy jeszcze raz podkreślić, iż w

związku z brakiem kognicji Sądów w zakresie związanym z pozytywną oceną pracy powoda całkowicie niecelowe byłoby przesłuchiwanie świadków na okoliczności odnoszące się do jakości pracy powoda. Jakikolwiek wnioski dowodowe w zakresie przebiegu pracy powoda i oceny jego pracy nie wpływałyby w toku niniejszej sprawy na ocenę Sądu.

Reasumując w ocenie Sądu Okręgowego brak jest w przedmiotowej sprawie jakichkolwiek nieprawidłowości w zakresie trybu przeprowadzenia sporządzonej oceny okresowej powoda. Argumenty pozwu i apelacji koncentrują się na zakresie wykraczającym poza właściwość Sądu. W konsekwencji Sąd odwoławczy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda jako bezzasadną.

Na podstawie art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. O kosztach procesu w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie powód zobowiązana jest do zwrotu pozwanemu kosztów związanych z zastępstwem procesowym przed Sądem II instancji. Dlatego Sąd Okręgowy na podstawie § 9 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) w sprawie opłat za czynności radców prawnych, zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.